

РЕШЕНИЕ

№ 41776

гр. София, 13.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 08.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **11393** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. Й. И.-К. с постоянен адрес в [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0239-000092/29.09.2025 г. по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „бб“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, издадена от началник сектор към ОД на МВР – П., Районно управление А., с която на основание

В жалбата се твърди, че оспорения акт е издаден в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, тъй като липсват данни за поведение на водача, представляващо нарушение на ЗДвП. Доводите се поддържат в съдебно заседание от адв. М. М., който акцентира, че заповедта е издадена при липса на правно основание. Добавя, че е налице фактическо противоречие относно времето на ПТП. Описанието на нарушението е непълно, тъй като липсва конкретика за точното място на настъпване на инцидента. Претендира разноски.

Ответникът - началник сектор към ОД на МВР – П., РУ А., в становище към писмото, придружаващо преписката, оспорва основателността на жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 27.09.2025 г. срещу К. Й. И.-К. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 4525315 за това, че на същата дата, като водач на МПС, в [населено място], [улица], в посока кръстовище с ул. Т., е реализирала ПТП с материални щети – дясно странично огледало

на паркирано встрани на пътя МПС, като е напуснала мястото на инцидента без да уведоми службата по контрол към МВР. Актът е съставен от мл. автоконтрольор в РУ А., който в присъствието на жалбоподателката и собственикът на засегнатото МПС, е попълнил протокол за ПТП № 2025-1024-53524-1 с описание на щетите, обстоятелствата във връзка с инцидента, схема на ПТП и квалификация на установените от двамата водачи административни нарушения – жалбоподателката по чл. 20, ал. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, а водачът на другото МПС по чл. 16, ал. 1, т. 1, при. 1 от закона.

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП, с която за извършено от К. Й. И.-К. нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка. Събрани са гласни доказателствени средства. Според изявленията на свидетелката С. Ц. А., инцидентът е настъпил между 09:15 и 10:00 часа сутринта, след като нейната приятелка е отклонила автомобила си явно, за да избегне челен удар с внезапно появил се джип, при което леко е зажулила огледалото на спрял отстрани автомобил. Веднага след това двете са спрели в съседна пряка, където собственикът на засегнатия от инцидента автомобил започнал да отправя обиди и заплахи за саморазправа. Въпреки , че жалбоподателката е признала вината си и неколkokратно е предложила да попълни двустранен протокол или да извика КАТ, мъжът категорично отказал и е настоявал да му бъдат платени пари в брой. След около 20 минути пререкания, двете са потеглили. Около час по-късно, след обаждане от съпруга на Й., са се върнали на мястото и са отишли в районното управление, за да съдействат на органите на реда и да дадат необходимите проби, докато другият участник вече е бил напуснал мястото.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на ОДМВР – П., със Заповед № 317з-3162/25.04.2022 г. /л. 21/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“, т. 6 и т. 7 от ЗДвП,

сред които по т. 3 от раздел I - началниците на сектор „Охранителна полиция“. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 37 заповед № 8121к-4548/01.06.2022 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.), предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8. Посочената разпоредба на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП съдържа различни състави на нарушения, при които се налага едно и също административно наказание на водача. В конкретния случай не е индивидуализирано кое от описаното в текстовата част на заповедта деяние на водача съставлява административно нарушение, включено в обхвата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП. Безспорно цитираното в акта нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“, за които се налага ПАМ. Тази липса на конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Установеното нарушение не може да бъде санирано в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта, без да е необходимо да се обсъждат останалите доводи и възражения на страните. Дължима е отмяна на оспорения административен акт.

С оглед изхода на спора основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски, които в случая възлизат на 510,00 лв., от които 10,00 лева – държавна такса и 500,00 лв. – заплатен в брой адвокатски хонорар, чиито размер не е прекомерен и е много под предвидения в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0239-000092/29.09.2025 г., издадена от началник сектор към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – П., Районно управление А..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - П. да заплати на К. Й. И.-К. разноски по делото в размер на 510,00 /петстотин и десет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

Съдия: